

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Fífký a soudkyň JUDr. Aleny Bačínové a Mgr. Martiny Nyplové ve věci

navrhovatelky: [REDAKCE], narozena [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]

proti
odpůrkyním: 1) [REDAKCE], narozena [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]
2) [REDAKCE], narozena [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]

o nařízení předběžného opatření podle § 400 a násl. z. ř. s.

o odvolání navrhovatelky proti usnesení Okresního soudu v Náchodě ze dne 28. 8. 2025, č. j. 0 Nc 6912/2025-23

takto:

- I. Usnesení okresního soudu **se potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Okresní soud zamítl shora uvedeným usnesením návrh, kterým se navrhovatelka domáhala nařízení předběžného opatření, aby bylo zakázáno odpůrkyním jakkoli kontaktovat nezletilé děti [REDAKCE] a [REDAKCE] osobně, telefonicky, elektronicky, prostřednictvím sociálních sítí či přes třetí osoby, zakázáno odpůrkyním kontaktovat navrhovatelku osobně, telefonicky, elektronicky, prostřednictvím sociálních sítí či přes třetí osoby, zakázáno odpůrkyním přibližovat se k navrhovatelce a jejím nezletilým dětem na vzdálenost menší než 200 metrů a zakázáno odpůrkyním jakýmkoliv způsobem zasahovat do péče o nezletilé děti navrhovatelky.
2. Okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že návrh posoudil podle § 400 a násl. z. ř. s., což odpovídá vylíčením rozhodných skutečností a požadovanému znění předběžného opatření, přestože navrhovatelka odkázala (nepřílehavě) na § 452 z. ř. s. Okresní soud zrekapituloval argumenty, kterými navrhovatelka svůj návrh odůvodnila, a dovodil, že nejsou splněny podmínky pro nařízení předběžného opatření. Jednání odpůrkyně, jak jej navrhovatelka v návrhu popsala, podle okresního soudu nemá znaky trestného jednání. Důvody návrhu měl spíše za projev psychické nepohody navrhovatelky a špatných vztahů v rodině. Ani z předložených důkazů podle okresního soudu nevyplývá, že by jednání odpůrkyně bylo excesivní. Navrhovatelka tak neosvědčila, že ze strany odpůrkyně docházelo k tzv. domácímu násilí nebo nežádoucímu sledování a obtěžování navrhovatelky nebo jejích dětí, proto nebylo možné jejímu návrhu na nařízení předběžného opatření vyhovět.
3. Proti tomuto usnesení podala navrhovatelka odvolání. Okresnímu soudu vytkla věcnou chybu v odůvodnění, která se týká data podání návrhu, ale zejména namítala, že okresní soud

se nezabýval obsahem spisu Okresního soudu v Ústí nad Orlicí sp. zn. 13 P 131/2015, týkajícím se dětí navrhovatelky a jejich styku s odpůrkyní 1), a záznamem policie o incidentu dne [REDACTED] 2025. Okresní soud také nezohlednil předloženou komunikaci, která podle navrhovatelky dokládá psychický nátlak ze strany odpůrkyní a jejich zasahování do výchovy dětí navrhovatelky, navíc provázené psychicky útočnými projevy. Okresnímu soudu vytýkala také bagatelizaci psychického dopadu jednání odpůrkyní na její osobu. Navrhla, aby odvoláním napadené usnesení bylo změněno tak, že návrhu na nařízení předběžného opatření soud vyhoví.

4. Ostatní účastnice řízení se k odvolání nevyjádřily.
5. Odvolací soud po zjištění, že odvolání podala oprávněná osoba (§ 201 o. s. ř.) a včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí bez nařízení jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.). Dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
6. Okresní soud podle obsahu návrhu správně dovodil, že jde o návrh na nařízení předběžného opatření podle § 400 a násl. z. ř. s. Podle § 402 odst. 1 z. ř. s. musí návrh na nařízení tohoto předběžného opatření obsahovat vylíčení skutečností, které osvědčují, že se odpůrce dopustil nebo dopouští na navrhovateli nebo jiné osobě, která ve společné domácnosti žije, jednání vykazujícího znaky domácího násilí anebo vylíčení skutečností, které osvědčují nežádoucí sledování nebo obtěžování navrhovatele.
7. Právě k zamezení nežádoucího sledování nebo obtěžování navrhovatelky a jejích dětí návrh na nařízení předběžného opatření směřoval. Jde o ochranu proti tzv. stalkingu, kterým se rozumí nežádoucí sledování nebo jiné obtěžování člověka, které je pro něho nesnesitelné (§ 751 odst. 1 o. z.) a vede k ohrožení života, zdraví, svobody nebo lidské důstojnosti oběti stalkingu. Zpravidla je důležitá i dlouhodobost tohoto stavu, přičemž pro občanskoprávní ochranu stačí, aby ke stalkingu došlo opakovaně a lze předpokládat, že potrvá v neakceptovatelné intenzitě v budoucnosti (srov. Karel Svoboda, Nesporná řízení II, 1. vydání, 2016, C. H. Beck).
8. Pro nařízení předběžného opatření tak bylo třeba, aby navrhovatelka vylíčila skutečnosti, které by osvědčovaly dlouhodobé (nebo alespoň opakované) nežádoucí sledování nebo obtěžování navrhovatelky odpůrkyněmi. Z návrhu a k němu předložených důkazů sice plyne, že vztahy mezi navrhovatelkou a odpůrkyněmi (které jsou její matkou a babičkou) nejsou dobré, nebylo však osvědčeno, že chování odpůrkyní lze označit za stalking se shora uvedeném slova smyslu. Navrhovatelka v návrhu popsala zejména událost ze dne 26. 8. 2025, kdy probíhala její komunikace v mobilní aplikaci s odpůrkyní 2), následně měly odpůrkyně na navrhovatelku čekat před jejím bydlištěm, kam byla následně přivolána policie. Ta podle tvrzení navrhovatelky nezjistila žádné pochybení ve vztahu k péči o děti navrhovatelky, zjevně ale také nic ohledně stalkingu ze strany odpůrkyní (to navrhovatelka ani netvrdila). S okresním soudem lze sdílet i jeho hodnocení obsahu doložené komunikace mezi navrhovatelkou a odpůrkyněmi, jakož i komunikace mezi odpůrkyněmi a dcerou navrhovatelky [REDACTED], které nemají excesivní podobu. To samé se týká i doložené četnosti telefonátů mezi nimi. Příkladem je screenshot zachycující telefonické hovory v květnu: jeden telefonát 6. 5., jeden telefonát 7. 5., jeden telefonát 12. 5. a 14. 5. tři pokusy (zmeškané hovory) a na ně navazující jeden telefonát. Taková četnost hovorů (která je obdobně doložena i v jiných obdobích června a července) zásadně nevybočuje z běžné komunikace mezi dvanáctiletým dítětem a jeho prarodičem a nelze ji označit za obtěžování telefonáty.
9. Okresní soud tedy správně uzavřel, že nebyly osvědčeny natolik intenzivní zásahy do sféry navrhovatelky, které by bylo možno podřadit pod nežádoucí sledování nebo obtěžování navrhovatelky, které by odůvodňovalo nařízení předběžného opatření. Odvoláním napadené usnesení je tedy věcně správné, proto ho odvolací soud potvrdil (§ 219 o. s. ř.).

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

10. Pochybení okresního soudu lze spatřovat pouze v tom, že ve svém rozhodnutí opomněl rozhodnout o náhradě nákladů řízení. V případě předběžného opatření podle § 400 a násl. z. ř. s. je totiž i zamítavé rozhodnutí rozhodnutím, kterým se řízení končí, aniž by následovalo řízení ve věci samé. Ani ustanovení § 23 na řízení podle § 400 a násl. z. ř. s. nedopadá (srov. Karel Svoboda a kol., Zákon o zvláštních řízeních soudních, 2. vydání, Praha, C. H. Beck, 2020, str. 819). Odvolací soud nicméně s ohledem na charakter řízení, ve které je třeba rozhodnout v krátkých zákonných lhůtách, a s ohledem na zjištění, že odpůrkyním v řízení před okresním soudem žádné náklady ani vzniknout nemohly, nevrátil spis okresnímu soudu k doplnění usnesení, ale o odvolání rozhodl. Současně rozhodl i o náhradě nákladů odvolacího řízení, ve kterém byly odpůrkyně procesně úspěšné (§ 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř.), ale žádné náklady řízení, které by bylo třeba nahradit, jim nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Hradec Králové 30. října 2025

JUDr. Jan Fífk v. r.
předseda senátu